

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

VIENA LIKTEŅĪGA KĻŪDA

TOM SHANTS

Satricinājumi un pavērsieni, ko tu nevarēsi paredzēt!

Lī Čailds

TOMS HANTS
VIENA
LIKTEŅĪGA
KĻŪDA

TOM HUNT

ONE

FATAL

MISTAKE

TOMS HANTS
VIENA
LIKTEŅĪGA
KĻŪDA

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-3
Ha 466

Copyright © 2019 by Andy Hunt
Penguin Random House supports copyright.
This edition published by arrangement with Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group, a division of
Penguin House LLC

Toma Hanta romāna "Viena liktenīga kļūda"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Biruta Vaiivode
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""
Vāka foto © zhangliams/pixabay.com

ISBN 978-9934-25-061-3

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2022

VELTU HEILIJAI

*Paldies par gadu gaitā skanējušiem smiekliem
un neskaitāmām atmiņām*

CETURTDIENA

Pirmā nodaļa

Atvērās ārdurvis, un mājā iebrāzās asins traipiem klāts ēnaini neskaidrs stāvs. Džošuā Meijo skriešus šķērsoja teju tumšo dzīvojamo istabu un cauri gaitenim nokļuva vannasistabā, kur ieslēdza gaismu un aši atbrīvojās no asiņainā apģērba. Ziemas mētelis, krekls, apavi un bikses sakrita kaudzē telpas stūrī.

Piegājis pie izlietnes, viņš satvēra tās malas, aizvēra acis un iepauzēja. Elpoja dziļi un lēni. Pēdējās pusstundas laikā notikumi bija risinājušies zibens ātrumā, tālab bija nepieciešams nomierināt neprātīgi straujo pulsu un domās valdošo neganto haosu.

Džošuā augumu purināja trīsas, un šajā brīdī, stāvēdams pie izlietnes, viņš nepavisam neatgādināja astoņpadsmit gadus vecu studentu, kura vārds rodams izcilnieku sarakstā. Sejas bālumu izcēla tumšas ēnas, acis bija apsarkušas un pietūkušas no izlietām asarām, gaišie ma-

ti vietumis saspurojušies, bet šur tur savēlušies un pieplacināti galvai.

Un asinis... tās bija visur, klāja plaukstas, bija ieķepušas matos un apšlakstījušas seju, košas kā indiāņu kaujas krāsojums.

Pēc vēl vienas dziļas ieelpas viņš atkāpās no izlietnes. Bija pienācis laiks apvaldīt emocijas un koncentrēties. Māte atgriezīsies mājās pēc pusstundas, un līdz tam bija jāpaveic ļoti daudz.

Viņš iegāja dušā un ieslēdza ūdeni. Strūklas plūda pāri un aizskaloja asinis notekā, ūdens vispirms bija spilgti sarkans, tad iesārts, līdz beidzot dzidrs un tīrs.

Nomazgājies divu minūšu laikā, Džošua noslaucījās un atvēra durtiņas zem izlietnes, kur sameklēja atkritumu maisu rulli, noplēsa vienu un ietūcija tajā asiņaino apģērbu. Savā guļamistabā pārģērbies sporta biksēs un kreklā, viņš iznesa maisu garāžā.

Tās stūrī atradās plaukti, kur glabājās daļa no mātes dārza kopšanas inventāra, trīs daļēji saplakušas basketbola bumbas, vairākas krāsu kārbas un citas mantas. Viņš atrada un saskalināja sarkanu plastmasas benzīna kannu, no kuras vasarās tika uzpildīts mauriņpļāvējs. Bija dzirdams, ka iekšā skalojas nedaudz šķidruma.

Atstājis garāžā kannu un drānu maisu, Džošua iestēdzās atpakaļ mājā, izrakņāja vairākas atvilktnes un bufetes, līdz atrada meklēto, proti, sērkociņu kārbīņu.

Pēc tam viss tika aiznests uz nelielo koka terasi aiz mājas. Viņš teju nemanīja agrā februāra svelošo aukstumu, lai gan nebija uzvilcis virsdrēbes. Terases mēbeles uz ziedu bija aizvāktas, bet stūrī joprojām atradās grils, apklāts ar melnu aizsargapvalku. Norāvis to nost, viņš atvēra vāku un sameta iekšā atkritumu maisa saturu – asiņaino mēteli, kreklus, bikses un kurpes.

Tad viņš pārlaida skatienu nelielajam pagalmam un tukšajiem laukiem, kas pletās zem nakts debesu jumola. Valdīja absolūts klusums. Tuvāko kaimiņu mājas atradās pusjūdzes attālumā – Tompsoni austrumu, bet Čemberleni rietumu pusē; abos namos gaismas bija izdzēstas. Tālumā tikko jaušami vīdēja dažas augstākas ēkas Sīderrepidsā; līdz pilsētai bija aptuveni sešas jūdzes.

Iztukšojot kannu, Džoša izlaistīja benzīnu pāri grilā samestajam apģērbam. Degvielas izgarojumu dēļ sāka asarot acis. Pikā samīcītais atkritumu maiss nonāca uz benzīna piesūcināto drēbju kaudzes.

Sērkokciņš iedegās ar trešo mēģinājumu. Iemests grilā, tas momentā lika uzšauties liesmām.

Uguns rūca un trakoja tikai dažas minūtes, tad apdzisa. Džoša piegāja tuvāk grilam un ielūkojās iekšā. Mētelis bija pārvērties gruzdošā masā, kurpes sadalījušās deformētos ādas un plastmasas gabalos. Viss bija apdedzis, bet nebija sadedzis pavisam. Pierādījumi nebija iznīcināti.

Bija jātiek no tiem vaļā.

Aizsteidzies pēc vēl viena atkritumu maisa, viņš same-ta tur drēbju atliekas, tad nokāpa zālienā, kur uzmeklēja vaļīgu dēli terases pamatnē, ko, bērnībā spēlēdamies, ne-reti bija pabīdījis sānis, lai iekļūtu apakšā.

Kad atkritumu maiss bija iemests zem terases, Džošua atlika dēli vietā. "Rīt bez drudzainas steigas es izdomā-šu, kā atbrīvoties no tā visa."

Pēc grila apklāšanas viņš aiznesa benzīna kannu uz plauktu garāžā un, pirms atgriezties mājā, pārlaida ska-tienu savam auto, baltam *Nissan Altima*, ar kuru agrāk bija braukusi viņa mamma. Džošua jau iepriekš bija uz-lējis ūdeni auto pārsegam un vējstiklam, lai nomazgātu uzšļākušās asinis, tomēr vajadzēja pārbaudīt, vai kāds traips nav palicis nepamanīts. Viss šķita tīrs, asinis nekur nemanīja. Par nule notikušo satiksmes negadījumu, no kura viņš bija aizbēdzis, liecināja vienīgi bojāts dekoratī-vais režģis un plaša vējstikla vidū, bet to rašanos būs ie-spējams izskaidrot.

Pametis garāžu, Džošua devās uz savu guļamistabu un apgūlās, lai gan pat necerēja, ka spēs aizmigt, jo ķer-menis šķita dūcam kā zema sprieguma elektrības kabe-lis. "Bet varbūt tomēr brīnumainā kārtā man izdosies ie-snausties un tādējādi pārļaut jaunāko nakti savā mūžā?"

Pirms vērt ciet acis, bija jāizdara vēl viena lieta. Paķē-ris no naktsгалdiņa telefonu, viņš uzspieda pēdējo lietoto īsziņu saraksti, kur iedrukāja dažus vārdus:

"Vai Tu tur esi?"

Pēc mirkļa ekrānā parādījās atbilde:

“Esmu. Vai Tu atgriezies mājās?”

“Jā. Nomazgājos un atbrīvojos no drēbēm.”

“Ko Tava mamma?”

“Vēl nav atgriezies. Esmu mājās viens.”

Džoša gaidīja, tad uzrakstīja vēl vienu ziņu:

“Nespēju noticēt, ka mēs slēpjām notikušo.”

Pēc dažām sekundēm sekoja atbilde:

“Arī es jūtos nelāgi. Mani moka nelabums. Tomēr mēs iepītos briesmīgā ķezā, ja pieteiktos policijā. Mēs darijām to, kas bija jādara.”

Pēc mirkļa pienāca vēl viena ziņa:

“Tas būs mūsu mazais noslēpums. To zināsim tikai mēs abi.”

